

— Oamenii ar trebui să-și aducă aminte că succesul apărut peste noapte este rodul unui efort mult mai mare, spune ea.

Ed este foarte mândru de ceea ce Angela și comitetul centrului comunitar au reușit să realizeze.

— Soția mea ar trebui să fie membru al Parlamentului, spune el, iar Angela zâmbește.

— Cine știe, poate într-o bună zi, soția ta va ajunge acolo, spune ea.

În prima zi de școală a domnului Suarez, clasa a VI-a C era de NERECUNOSCUT. Chiar înainte să ajung în clasă, m-am întâlnit cu Benny și cu Clark Watson, care veneau din partea opusă a coridorului. Clark locuiește în același bloc ca Benny și, de cele mai multe ori, dimineața vin amândoi pe jos. Cei doi au avut suișuri și coborâșuri, iar zilele acestea au mai mult suișuri, ceea ce este un lucru bun.

— Unde mergeți? i-am întrebat.

Benny și Clark s-au oprit.

— O! a exclamat Benny, scărpinându-se în cap, iar Clark s-a uitat în spatele lui. E ciudat!

— V-ați pierdut? am glumit eu.

Clark a început să-mi explice că nu găsesc clasa a VI-a C, sau cel puțin nu mai e acolo unde credeau că trebuia să fie.

Benny părea confuz.

— Cum este posibil? a întrebat el.

Atunci mi-am amintit de insulele spre care navigam pe mare, lângă Atena, care erau acolo dimineața, iar după-amiaza dispăreau.

— E pe aici, am spus.

— Așa crezi..., a zis Clark și toți trei ne-am îndreptat spre locul în care ar fi trebuit să fie clasa.

— Ușa este aceeași, am zis eu.

— Așteaptă până o deschizi, a adăugat Benny.

Și avea dreptate. Nu o insulă dispăruse în timpul mării, ci clasa a VI-a C, așa cum o știam noi, dispăruse de pe fața pământului.

Plânza prăfuită a doamnei Hunter despre regii și reginele Angliei, care stătuse acolo tot anul, dispăruse, panourile erau acoperite cu hârtie nouă, albă și neagră, cu marginile de un argintiu lucios, asemenea unor pânze goale sau unor ecrane închise. Dulăpioarele se aflau acum la celălalt capăt al clasei, băncile fuseseră rearanjate și apăruse un raft enorm, în care erau multe cărți. Pânzele de păianjen dispăruseră, se auzea muzică pe fundal și mirosea a flori și a aer proaspăt, nu, ca de obicei, a dezinfectant. Toate decorațiunile de pe pereți erau noi, precum zăpada proaspăt

căzută într-un sat din munții elvețieni. Totul indica un nou început.

Clark Watson și Benny arătau de parcă ar fi văzut o fantomă sau Casa de Turtă Dulce. Sprâncenele lui Clark s-au ridicat asemenea unor păsări care zburau în înaltul cerului și le-a luat aproape o zi să revină pe pământ.

— Visez? a întrebat Clark.

— Este real? a zis Benny.

— Cred că este, am răspuns.

— Regii și reginele doamnei Hunter trebuie să fie foarte supărați, a zis Clark, iar eu mi-am imaginat chipul fostei profesoare când era supărată, tensionată, cu ochii care semănau cu doi nasturi.

Speram ca noul profesor să fi păstrat pentru ea, pe undeva, figurile regale, și să nu le fi aruncat la gunoi.

Domnul Suarez stătea în picioare într-un colț, pe o scară, agățând de tavan decorațiuni strălucitoare. Apoi a coborât, grațios ca o gazelă, fără să se strâmbe sau să se plângă de genunchii lui nici măcar *o dată*. Purta pantofii lui sport cu curcubeu și un pulover de un albastru strălucitor. Își pusese ochelarii de soare pe cap. Arăta de parcă urma să se ducă într-un local frumos ca să ia prânzul. Nu era un *look* pe care doamna Hunter ar fi putut să îl adopte.

— BINE AȚI VENIT! Ați ajuns la timp, a spus el și ne-a dat mie, lui Benny și lui Clark câte un ecuson laminat, personalizat cu fețele

noastre. Scrieți-vă numele pe ele și atașați-le de pulover, astfel încât până mâine voi fi învățat toate numele voastre.

— Impresionant, am spus.

Și în loc să-mi spună să tac pentru că l-am întrerupt sau pentru că am ridicat mâna, domnul Suarez a zâmbit și a spus:

— Bucurie Applebloom, acesta este abia începutul.

Pentru că am ajuns primii, am avut ocazia să vedem cum colegii noștri au venit pe rând la școală, fiind la fel de surprinși și de confuzi cum fuseserăm noi. Fiecare a primit câte un ecuson și o urare prietenoasă de bun-venit. Atmosfera părea mai degrabă a unei petreceri de zi de naștere decât a unei zile de luni, la școală.

Majoritatea oamenilor cred că în emisfera sudică, adică în partea de jos a Pământului, apa curge în chiuvetă în sens invers comparativ cu